

כיצד פרק שני יבמות

כא.

עין משפט
נר מצוה

יח א (מ"י) פ"א מהל'
אישות הלכה ו סמג
לאוין קי קלג טור אה"ע
סימן טו):

י"ב ב' מ"י' פ"ו מהל' גנזה
הלכה יב סמג לאוין
קנג טוש"ע ח"מ סימן רלא
סעיף יט:

ב ג מ"א פ"א מהל'
אישות הלכה ו סמג
לחזין קי טוש"ע אה"ע
סימן טו סעי' ב:

כא ד' מ"י שם טוש"ע
שם סעי' ד':

כב ה' מ"י שם טוש"ע
שם סעיף ו':

בג ו מיי שם טוש"ע שם
סעיף ז:
בד ז מיי שם טוש"ע שם
סעיף ח:

כה ה' מי' שם טוש"ע
שם סעיף ט:
כו ט' מי' שם טוש"ע שם
סעיף יט:

בז י מיי' שם טוש"ע שם
סעיף כ:
בח כ מיי' שם טוש"ע
שם סעיף כד:

במזל ל מיי' שם טוֹש"ע
שם סע"ף יא:
ל מ מיי' שם טוֹש"ע שם
סע"ף יח:

תורה אור השלם

1. כי את כל התועבת האל עשו אנשי הארץ אשר לפניכם ותטמא הארץ:
2. ויקח מזרע המלוכה ויכרת אתו ברית ויבא אתו באלה ואת אילי הארץ לקח:

- יחזקאל יז יג
3. כי תועבת יי אלהיך
כל עשה אלה כל עשה
עול: דברים כה טז
4. כי כל אשר יעשה
מכל התועבות האלה
ונכרתו הנפשות העליות
מקרב עמם:

- וַיִּקְרָא יְהוָה
5. וַיִּתֵּן שְׂדֵה קְהֵלָת
חֹכֶם עוֹד לִמּוּד דַּעַת אֶת
הָעָם וְאֵזֶן וְחֶסֶד תִּתֵּן
מִשְׁלֵים הַרְבֵּה:
קהלת יב ט
6. פָּרְעָהוּ אֶל תַּעֲבֹר בּוֹ
שֹׁטָה מַעֲלִיו וְעִבּוֹר:
קהלת יב טז

- משלי ד טו
7. ושמרתם את
משמרתִי לבלתי עשות
מחקות התועבת אשר
נעשו לפניכם ולא
תטמאו בהם אני יי
אלהיכם: ויקרא יח ל
8. ערות אשה ובתה לא

- תַּגְלֶה אֶת בֵּת בְּנֵה וְאֶת
בֵּת בָּתָה לֹא תִקַּח לְגִלּוֹת
עֲרוֹתֶיהָ שְׂאֵרֶה הִנֵּה זֹמָה
הוא: ויקרא יח יז

מוסף רש"י

עונשין של מדות. אם
עושה כסן עול. מעונשין
עושה עוירות. אם וכשל כסן
(רש"י ב"ב פה), שזה
נאמר בהן אל. עריות
נאמר את המעוות אלה.
וזה נאמר בהן אלה.
מדות כמי אלה, דמי
כל עושי אלה כל עושי עול
(שם), ואלה קושיה מאל.
דמיוס הכי רשעיה הכמו
בסן? לרעות ולהגיל
הקישו (שם), גבי עריות
נמי אלא כתיב אלה.
אשר עשה מכל המעוות
אלה, וכרתו (שם).

רַב יְהוּדָה אָמַר (ה) וְאֵין וְחֻקָּה. וְהָא דְלֹאמַר פֶּרֶק שְׁנֵי דְעִירִיזִין (דף כ"א): בְּשַׁעֲרֵי שְׁחִינָן שְׁלֵמָה נְטִילָת יָדִים וְעִירִיזִין יֵאָחַז בֵּת קוֹל וְאִמְרָה כו' וְלֹא חֲשִׁיב שְׁנֵיט שְׂמַל אַחֵר בֵּת קוֹל תִּקְנָה: **וְמוֹתֵר בְּאַשְׁת חֲמִי.** יְרוּשְׁלָמִי אֲשֶׁת חֲמִי אֲסוּרָה מִשּׁוּם (מִרְאִית

העין וה' תורה היא לאסור' הא דוד
נשא רכשה בת איה וקאמר נמי שני
חורגין שגדלו צדיק אסורה מפני
מראית העין רבי חנינא אומר יסבון
באתרא דלא חמיו להו ומעשה
בפרובינצילא בחדש שהיה טעון טעון
וינו מווג לישא אשת חמיו ואפסדיה
ר' לטעודמיה ושע' דשמעתינן שם
להו אשת חמיו וחורגו שמא (א) אחר כך
אסרוס ומיהו בסוף משוח מלחמה
(ב) מוכיח סוגיא דלא חיישינן למראית
העין גבי חורגה הגדילה בין האחין:
אי הבי אשת חמיו נמי. מאס
(ג) אם חמיו לא מני למיפרך
דתימא ליה אני מותרת לך כי'
דבעיא היא לקמן אם שניות דרבי
חייא יש לן הפסק או לא:
לא

וְיִתֵּן יוֹתֵר מִעֲנוּשֵׁיךָ שֶׁל עֲרִיּוֹת שְׁזֶה נֶאֱמַר בָּהֶן אֵל וְזֶה
 שְׁזֶה וְאֵלֶּה קֶשֶׁה מְאֹד גְּבִי עֲרִיּוֹת נָמִי הָאֵל כְּתִיב **אֵלֶּה**
 נִתְּנָה אֵלֶּה מֵאִי חוֹמְרֵיהֶן הֵנִי אֶפְשֶׁר בְּתוֹשׁוֹת הֵנִי לֹא
 יָדָה אִמְרָ מִהֶכָּא ^ווְאִזָּן וְחָקֵךְ תִּקֵּן מִשְׁלִים הִרְבָּה וְאִמְרָ
 שֶׁמֶם שְׁבֹא שְׁלֹמָה הִיטָה תוֹרָה דּוֹמָה לְכַפִּיפָה שְׁאִין
 שֶׁמָּמָה וְעִשָּׂה לֹה אֲזִינִים ר' אוֹשְׁעִיָא אִמְרָ מִהֶכָּא ^זפִּרְעָהוּ
 עֲלֵיו וְעִבּוֹר אִמְרָ רַב אִשִּׁי מִשֶּׁל דְּר' אוֹשְׁעִיָא לְמָה
 שֶׁמֶר פִּרְדָּם מִשְׁמְרוּ מִבְּחוּץ כּוֹלּוּ מִשְׁתַּמֵּר מִשְׁמְרוּ
 שֶׁלֹּא־חֲרִיּוּ אִינוּ מִשְׁתַּמֵּר וְהָאֵל דְּרַב אִשִּׁי ^חבְּדוּתָא הִיא
 תִּמְרָ הֶכָּא אִי לֹא שְׁנִיּוֹת פִּגְעַת בְּעִרְוָה גּוֹפָה רַב כְּהֵנָּא
 מִתְּ מִשְׁמֵרְתִּי ^טעֲשׂוּ מִשְׁמֵרְתְּ לְמִשְׁמֵרְתִּי א"ל אֲבִי לְרַב
 דְּדִאֲרִייתָא וּפִירְשׁוּ רַבְּנֵי כָל הַתּוֹרָה נָמִי פִירְשׁוּ רַבְּנֵי
 מִכְּתָא בַּעֲלָמָא: ת"ר ^ימָה הֵם שְׁנִיּוֹת יָאֵם אִמּוּ יוֹאֵם
 יוֹאֲשֶׁת אֲבִי אִמּוּ יוֹאֲשֶׁת אַחִי הָאֵב מִן הָאֵם יוֹאֲשֶׁת
 תִּתְּ בְּנֵי יוֹכָלֵת בְּתוֹ יוֹמוֹתֵר אֲדָם בִּאֲשֶׁת חֲמִיו וּבִאֲשֶׁת
 גִּנּוּ יוֹחֻרְגּוֹ מוֹתֵר בִּאֲשֶׁתוֹ וּבְתוֹ יוֹשֶׁת חוֹרְגוֹ אֲוֹמֵרֵת
 י אֲסוּרָה לֶךְ בֵּת חוֹרְגוֹ דִּאֲוִרִיתָא הִיא דְּכְתִיב ^{יא}אֵת
 הַ מִּשּׁוֹם דְּקִבְעִי לְמִיתָנִי סִפָּא אֵשֶׁת חוֹרְגוֹ אֲוֹמֵרֵת
 י אֲסוּרָה לֶךְ וְאֵע"ג דְּבֵתִי אֲסוּרָה לֶךְ מִדִּאֲוִרִיתָא
 גִּנּוּ תֵּנָא רִישָׁא נָמִי בֵּת חוֹרְגוֹ אִי הִכִּי אֵשֶׁת חֲמִיו
 תִּתְּ לֶךְ וּבֵתִי אֲסוּרָה לֶךְ דְּהוּיָא אַחוּת אֵשֶׁתוֹ הָא
 סִיקָא לִיה: אִמְרָ רַב ^{יב}אֲרִבְעָ נִשְׁיִם יֵשׁ לָהֶן הַפֶּסֶק
 אֵשֶׁת אַחִי הָאֵם מִן הָאֵב וְאֵשֶׁת אַחִי הָאֵב מִן
 סִיקָא אֵשֶׁת אֲבִי אִמּוּ אִמְרָ רַב נִחְמֵן בְּר' יִצְחָק
 וְרַב מֵאִי מַעְמָא לֹא חֲשִׁיב לִיה מִיחֻלְפָּא לִיה
 י לְהֵתֵם שְׂכִיחַ וְאִזָּל לְהֵבֵא לֹא שְׂכִיחַ וְאִזָּל כִּלְתּוּ
 דִּאֲוִרִיתָא

לעולם אסורה לו: **הא לא פסיקא ליה.** בת אשת חמיו האסורה לו
ד' נשים שניות יש לן הפסק. שלמעלה מהן ולמטה מהן מותר.
אף כל הדורות הוא נמי שנייה וכן אשת אבי אביו ואם אבי אביו.
ג' נשים: ונקטר רב בדויה חלת. לפרושי חלת מהרן ארבעה אבל
: אשת אחי האם מן האב. היא לבדה שנייה אבל אשת אחי אם
אבי אביו מן האם מותרת וטעמא משום דלא שייכא בהו ערוה
ואשת אבי אביו יש בדורותיה אשת אב דאורייתא ואם אביו נמי
ף אם אבי אביו דמיחלפא בהם אם אמו: ובלאו. יש לה הפסק.
וימא חלה בתו דחשבין לה לעיל בשניות וקאמר רב דיש לה הפסק
אבל חלה בתו אין לה הפסק וכלת בן בנו נמי אסורה הואיל ושייכא
שריין אשת אבי אביו אמו הואיל ולא שייכא בדורות הללו אישות
מעלה משניות דרב דחשיב אשת אחי האם וזו יש וצירי דור אחד
הפסק אחי למימר בגשת אבי אביו יש לה הפסק והאם אינא בגזרות
ייל לין וידע שיש שם קורבה יותר מאמנו הילכן לא מיחלפי:
דאורייתא

כי אם כל המועצות האל גבי עריות כתיב ומשמע המועצות הקטות: **מכלל דיש רבות**, וקלות מהן ואסורות: **אלה**, במדות כתיב¹ כי מועצת ה' כל עושה אלה כל עושה עול ומדקאמר יותר משל עריות מכלל דהא² לאו קשה הוא: **הכתיב אלה**, מכל המועצות האלה וכברתו³:

[illegible]

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

במ' ומאי משמע דהאל
לישנא דקשה הוא. עי'
מדרש רבה פרשה תולדות
פ' קד בפסוק את כל
הארצות האל:

זגהות הב"ח

[illegible]

תוספות ישנים

[illegible]

גוֹם' חד מקמאי

תנו רבנן מה הן שניות אם
אמו ואם אביו ואשת אביו
אביו ואשת אביו אמו פי'
כל הני אין להן הפסק דאם
אמו ואם אביו ואשת
אביו ואשת אביו (אביו)

אָמו [אַסור] עד סוף כל הדורות. אמר רב [ארבע נשים] יש להן הפסק. ונקט רב בידיה תלת אשת אחי האם מן האב ודאשת אחי האב מן [האב] [האם] וכלת בתו אבל כלת בנו וכלת בן בנו עד סוף כל הדורות אין להן הפסק. וזעירי מוסיף אף אשת אבי אמו.

אף עבד ליה תשובה מעליהם, כדכתיב (הושע ד') שובו בני ישראל ארפא משבועותם ואמרינן נמי (מכות כג.) כל חיובי כר' תליה בשבט גולה, כדכתיב והשיב את הגולה, והוא אלו יודע למי יחיה, ואע"פ דלמרינן ישאל בהו דלרי רביס, אין ד משו לעריות ועל ידי כך דאחיון צמיות, שמתרבים וישאל בשבט גולה, ובערין